

EEN CURSUS IN WONDEREN

JAARGROEP DE CURSUS IN PRAKTIJK

THEMA

Projectie maakt waarneming

Dit belangrijke begrip betekent dat ons *denken* de oorzaak is van wat we *zien*. Dus: denken = zien; zien = denken. Wat we uiterlijk waarnemen is een weergave van onze innerlijke denkstaat. Projectie betekent dat onze gedachten verschijnen als beelden buiten ons. Die beelden hebben wij dus zelf gemaakt, maar ze lijken geheel los van ons te bestaan, als krachten buiten ons die ons beïnvloeden. Het ego gebruikt projectie om dat wat je in jezelf niet wilt onderkennen (n.l. de schuld die voortkomt uit de afscheidingsgedachte) buiten je te zien. Je ziet de schuld, en daarmee ook angst, zonde, haat etc. nu buiten je. Zo kun je je afgescheiden blijven voelen, zonder verantwoordelijkheid te nemen voor de bijbehorende schuld: anderen zijn nu ‘schuldig’ en jij bent een ‘onschuldig slachtoffer’. In feite versterkt projectie alleen maar je (onbewuste) schuld en verankert je verder in je ego. Vergeving betekent dat je verantwoordelijkheid neemt voor je eigen projecties vanuit schuld, en deze laat corrigeren.

CITATEN

Projectie maakt waarneming. De wereld die jij ziet is wat jij haar gegeven hebt, niets meer. ... Ze getuigt van de staat van jouw denkgeest, de uiterlijke weergave van een innerlijke toestand. ... Waarneming is een gevolg, geen oorzaak (T21.inl.1:1,2,5,8).

Projectie maakt waarneming, en daarbuiten kun je niet zien. ... En zo komt het dat het onvermijdelijk is dat je eerst jezelf aanvalt, want wat je aanvalt bevindt zich niet in anderen. De enige realiteit die het heeft bevindt zich in jouw eigen denkgeest, en door anderen aan te vallen, val je letterlijk aan wat er niet is (T13.V.3:5, 7-8).

Juist doordat de gedachten die jij denkt te denken als beelden verschijnen, herken je ze niet als niets. Je denkt dat je ze denkt en dus denk je dat je ze ziet. Zo kwam jouw ‘zien’ tot stand (WdI.1:1-3).

Al wat ik denk te zien weerspiegelt een idee. Dit is de grondgedachte van verlossing: wat ik zie weerspiegelt een proces in mijn denkgeest, dat begint met mijn idee van wat ik wil. Van daaruit bedenkt de denkgeest een beeld van wat hij verlangt, van waarde acht en daarom probeert te vinden. Deze beelden worden dan naar buiten geprojecteerd, gezien, als werkelijk beschouwd en als eigendom bewaakt. Uit waanzinnige wensen ontstaat een waanzinnige wereld. Uit oordelen ontstaat een veroordeelde wereld. En uit vergevende gedachten komt een lieflijke wereld voort... Onze Vader, Uw ideeën weerspiegelen de waarheid, en de mijne brengen los van die van U alleen maar dromen voort. Laat me zien wat alleen de Uwe weerspiegelen, want die en die alleen bepalen de waarheid (WdII.325.t,1:1-6,2).

LEESTIPS

T7.VIII. Het ongelooflijke geloof

T21.Inleiding

Werkboekles 51 (herh. les 1 t/m 5)

OEFENING

Ik heb de wereld die ik zie bedacht (les 32)

Ga rustig zitten, ontspan, en lees de volgende overwegingen uit de werkboekles:

Ik heb de wereld die ik zie bedacht. Ik ben niet het slachtoffer van de wereld die ik zie, omdat ik die bedacht hebt... Het idee geldt voor mijn innerlijke en uiterlijke wereld, die hetzelfde zijn. Laat ik me realiseren dat beide in mijn eigen verbeelding bestaan.

Begin dan met om je heen te kijken, langzaam en rustig, naar de wereld die jij ziet als buiten jezelf... Doe dat een paar minuten, terwijl je het werkboekidee voor jezelf herhaalt:

Ik heb de wereld die ik zie bedacht...

Dan sluit je je ogen en kijk je rond in je innerlijke wereld... Probeer de wereld buiten je en je innerlijke wereld zo gelijk mogelijk te behandelen... Kijk ook hier een tijdje rond, terwijl je opnieuw het werkboekidee herhaalt:

Ik heb de wereld die ik zie bedacht...

Blijf nog even in stilte zitten, en sluit dan de oefening af.

Herhaal de oefening regelmatig. Gebruik het werkboekidee in elke situatie die je van je stuk brengt door tegen jezelf te zeggen:

Ik heb deze situatie zoals ik die zie bedacht.